

❖ פרשת בא ❖

עליות:

כהן – עד "שלח עמי ויעבדוני" (י,ג).

לוי – עד "מי ומי ההולכים" (י,ח).

ישראל – עד "היה אור כמושכותם" (י,כג).

רביעי – עד "ובעיני העם" (יא,ג).

חמישי – עד "מאכלן מצות" (יב,כ).

ששי – עד "ולבניך עד עולם" (יב,כד).

מוסיפים - 1) עד "כן עשו" (יב,כה).

2) עד "וברכתם גם אותי" (יב,לב).

3) עד "וינצלו את מצרים" (יב,לו).

4) עד "לא עשו להם" (יב,לט).

5) עד "בני ישראל לדורותם" (יב,מב).

6) עד "יעשו אותו" (יב,מז).

7) עד "על צבאותם" (יב,נא).

8) עד "בחדש האביב" (יג,ד).

סמוך – עד "מימים ימימה" (יג,י).

מפטיר – מתחיל "והיה כי ישאלך" (יג,יד).

דקדוקי הקריאה:

י-א: שתי: ת' רפויה.

י-ד: הנני: מעמיד בה'.

י-יא: לכו נא: תיבת "לכו" בקדמא ותיבת "נא" בשופר מהופך (ונקראות יחד כאילו מחוברות במקף¹).

י-יד: לא-היה: הטעם בה' ראשונה, מלעיל.

י-יז: והעתירו: ע' בשוא נח.

י-יט: סוף: ס' דגושה.

י-כא: ויהי: הטעם בו', מלעיל.

י-כג: ולכל בני: בלי מעמיד בו'. היה: מלעיל, וי' רפויה.

יא-א: גרש: ג' דגושה.

יב-ד: מהיות: מעמיד במ'.

יב-ה: שה: מאריך.

יב-יא: וככה: מלעיל.

יב-יג: הבתים: אע"פ שאין מעמיד בב' צריך לעמוד בה קצת².

יב-טו: שאר: ש' רפויה.

יב-יח: בארבעה: למנהגינו ניגון התלשא למטה, וצריך להזהר לא להפרידו מתיבת "עשר".

יב-כ: מושבותיכם: מעמיד במ' והשוא נח³.

יב-כא: משכו: שוא נע⁴.

יב-כז: וישתחוו: מעמיד רק באות ת'.

יב-לא: ולאהרן: מעמיד בו'. צאו: צ' דגושה.

יב-לה: וישאלו: אין מעמיד בו'.

יב-מא: צבאות ה': טרחא בניגון ארוך⁵.

יב-מט: בתוככם: כ' בשוא.

¹ עיין מה שכתבנו בפרשת בראשית הערה ז'.

² כיון שהב' מנוקדת בקמץ ואחריה יש דגש, וא"כ מוכרחים לעמוד בה כדי שלא יהפך לקמץ חטוף. ולכן תמצא בכמה מקומות תיבת "בתים" בשני טעמים.

³ אע"פ שהב' היא בתנועה גדולה וצריך לעמוד בה, וא"כ השוא שבש' הוא סגור וצריך להניעו, עכ"ז קבלנו קריאתו בשוא נח כדי לא להכביד את הקריאה בתיבה ארוכה (והמעמיד בב' מתבטל).

⁴ כיון שהיה ראוי להיות בה דגש ולהיות שוא נע, אע"פ שלהקל על הלשון ירד הדגש מ"מ נשאר השוא נע.

⁵ ומר' י. עטאר יצ"ו שמעתי בניגון רגיל.